

peronul de pe partea stângă

Teodor Dume

de la o vreme începe să mă doară rău spatele
la ora când cocoșii echilibrează noaptea
tresar îmi rotesc ochii prin cameră
cobor din pat și ca un ultim gest
îmi pipăi părul până mă pierd prin
respirația albă a pereților
dincolo de geam
cade o stea
gândul se ghemuiește în mine
într-un colț al gurii
se oprește o rugă
ca o tristețe
stau încovoiat cu umerii grei
și aștept

în fiecare zi aștept și îmi spun
că trebuie să plec și că
în mine
n-a mai rămas nimic
chiar nimic
nici măcar o tristețe

nu pot inventa lucruri
timpul mi s-a lipit de tălpi
și e greu ca o bucată de lut
oasele chircite unul într-altul
reazemă carnea puțină și ea
doar jumătate de trup îmi ține umbra

în fiecare zi
îmi spun că trebuie să plec știu
în mine există o gară cu peronul
pe partea stângă
biletul doar dus se cumpără
în a șaptea zi când Dumnezeu
deschide albumul cu fotografii
privește și lasă un semn

totul pare să fie perfect

cotrobăi prin sertare și încep să împachetez
șervețelele cu dedicații de la primele întâlniri
globul cu iluzii și câteva zile

POEZII ONLINE

doar câteva
cât să-mi ajungă până la ultima oprire

nici nu știu dacă am luat totul...